

I za Danicu Zorić (83) kontejner je bio samotno mjesto

09.10.2023.

Marketing

TEKST SE NASTAVLJA NAKON OGLASA

MAMA JOJ UMRLA OD RAKA U 56. GODINI, USLIJEDIO ŠOK: Kad je došla kod doktora, čula je još goru vijest...

TOP PLAĆA, POSAO SIGURAN, A RADNIKA MALO: Ovo je novo zanimanje koje će se najviše tražiti u Hrvatskoj i u svijetu

Sponsored by Midas

Potres koji je Sisačko-moslavačku županiju pogodio 29. prosinca 2020. prekinuo je mnoge životne navike. Na tisuće stanovnika se iz svojih domova moralo preseliti u skućene kontejnere i mobilne kućice. Mnogi su promijenili i životnu sredinu, a kako je vrijeme proteklo mlađi su se snalazili, a stariji godinama ostajali u kontejnerskim naseljima.

Kontejneri su samotna mjesta, a **gotovo tri godine** u jednom od kontejnera bez sanitarnog čvora je provela i **83-godišnja Danica Zorić**. Ona je bila među zadnjim stanovnicima kontejnerskog naselja u **sisačkom Capragu** tik do željezničkog kolodvora.

Od potresa je bila u malom kontejneru od kojih **12-ak kvadrata** i koji je imao krevet, frižider, rešo, klimu... WC-a nije bilo te se do sanitarnog čvora i tuša moralo ići nekoliko desetaka metara dalje u drugi kontejner, i po zimi i po vrućini, i po kiši i snijegu. I tako gotovo tri godine.

U vrijeme potresa Danica Zorić nije imala svoju nekretninu te je bila podstanar u obližnjoj tzv. samačkoj zgradi pa tako, i da nađe neki stan, nema pravo za plaćanje najamnine iz državnog proračuna, kao što imaju mogućnost stradalnici s vlastitom nekretninom.

Krajem te 2020. je 850 kuna mjesečno plaćala smještaj u obližnjoj „Samačkoj“. Samačke su sada popunjene i potresnim stradalnicima, a danas u Sisku stana za najam **nema ispod 350 eura mjesečno**. Za male mirovine to je nedostižno, a i za njenih 600 eura njemačke mirovine to je previše.

Rano je Danica ostala udovica, sa 27 godina, sina ubrzo ostavila majci i otišla trbuhom za kruhom u Njemačku. Sin je u Domovinskom ratu stradao, ostao invalid te ga je nadživjela. Nakon smrti sina vratila se u Hrvatsku i živjela sama u spomenutim zgradama u Capragu s malim stanovima za samce.

Danica Zorić bila je među zadnjim stanarima kontejnerskog naselja u Sisak Capragu

S Danicom smo pričali zadnjih dana njezina boravka u kontejnerskom naselju, krajem kolovoza. Nije se previše žalila na uvjete u kojima živi, iako smo je zatekli kako izbacuje vodu iz kontejnera u kojega je noć prije ušla voda od pljuskova koji su padali. I kontejneri su već, vidjelo se, bili stari, pa se na jednom dijelu limena stranica od vrućine ulegnula te je kiša ulazila ispod u sam kontejner.

„Noćas sam eto poskidala vani hrpu puževa koji se vole penjati po kontejneru i izbacila iznutra tu vodu. Sad je vruće, osušit će se brzo pa zato i držim otvorena vrata“ – rekla nam je tada prvo **Danica**.

„Potres je mene zatekao vani u trgovini, a kad sam se vratila nisam ni mogla ući u svoj stan od oštećenja. Nisu se vrata mogla odmah otvoriti. Sjela sam vani s nešto stvari i policija me prevezla u dvoranu Brezovica. Kasnije sam ja ulazila u svoj stan, ispucan je bio, bojala sam se vratiti. **Sigurnije sam se osjećala u kontejneru.** Kad se situacija s potresima malo smirila, samačke su već bile popunjene.“ – govori nam **Danica**.

Kaže ona kako je i u kontejnerskom naselju imala s kime pričati, družila se s ljudima, no da nije to ipak bilo to, kao kad si u svom stanu. Kazuje da se protiv samoće borila čitanjem.

Danica Zorić bila je među zadnjim stanarima kontejnerskog naselja u Sisak Capragu

„Puno čitam, zlato. Vidi koliko imam novina i časopisa. To volim mada pisati nikad nisam naučila u školi. Televizor ne gledam, mobitel imam onaj najosnovniji da me mogu dobiti, donijela sam ga iz Njemačke i tako prolaze dani. Nemam hranu u naselju već dvije i nešto godine, ukinuli su mi zbog njemačke mirovine, a bio mi je dobar topli obrok. Ne uspijem danas zbog starosti sebi napraviti sve što je bilo tada kao jelo. Ali snalazim se. I pričam ovdje s ljudima, i s ovim ženama koje rade u naselju. Tako da mi dan prođe. Svako jutro još malo u trgovinu i tako dan prođe.” – pojasnila nam je Danica koja je tada, krajem kolovoza, brojala svoje zadnje dane u kontejnerskom naselju. Nadala se ipak da ju neće istjerati, da će joj biti ponuđena neka bolja opcija.

„Ja mislim da oni nisu rekli da će nas izbaciti. Nemam nekih jasnih informacija, mene je unuk vodio u Sisak u neki ured, išli smo dolje niz stepenice, tamo su mene zapisali, pitali što bih ja htjela. **Nudi se, zlato moje, stanovi u Glini, Topuskom, na Kordunu, ali kud ću ja tamo.** Svi su moji ovdje. Iako nisam boležljiva, volim da imam nekog da mu se mogu obratiti.” – rekla nam je **28. kolovoza Danica Zorić.**

„Ja bih najradije da me smjeste u neki starački dom, da imam neku brigu. Imam i tu mirovinu, vjerujem da bi to bilo dosta za platiti smještaj takav, dala bih je odmah za to. Tamo je ipak bolje za mene od 80 i nešto godina ipak. Ne kuham ja više, na ovaj rešo stavim kavu samo i juhu, kupim si ovako po trgovinama pa stavim u frižider. Što bi ja sama sad u nekom stanu, a nikoga nema koga poznam tu. Ipak bi htjela nekoga blizu.“ – dodala je **Danica koju su na koncu primorali da izađe iz kontejnera nekoliko dana nakon što smo razgovarali.**

Smještaj u staračkom domu nije dobila već je privremeno rješenje našla kod rodbine u kući, koja je također oštećena u potresu.

Autor: D. Prerad

Dozvoljeno prenošenje sadržaja uz objavu izvora i autora.

(Članak je napisan uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije temeljem Programa ugovaranja novinarskih radova u elektroničkim publikacijama – Poticanje kvalitetnog novinarstva 2023.)

Autor: **dpreradus**

09.10.2023.

 [Postavke privatnosti i kolačića](#)

Upravlja Google. Usklađeno s IAB-ovim TCF-om. ID CMP-a: 300